

overbevist om, at de Penge vilde forrentes godt nok, netop ved at Kræfterne kunde udnyttes bedre end nu. Men paa den anden Side anser jeg det for at være overordentlig tvivlsomt, om man nu kunde faa gennemført et Forslag om Dobbeltscene ved Teatret. Jeg tror ikke, man kunde det. Jeg tror, at de fleste — alt for mange — vilde sige: Det sikre derved er den store Udgift, vi faar en Gang for alle; Gevinsten, der kan komme bagefter, er altid lidt mindre sikker. Som sagt, jeg tror, det vilde give gode Renter af de Penge, der anvendtes. Men at Tilskuddet til Teatret kunde stryges, det er jeg sikker paa ikke kunde ske; det er jeg aldeles overbevist om.

Kan det nu ikke lade sig gøre at gennemføre dette Dobbeltsceneprojekt, saa maa man forsøge paa anden Maade, om man kunde gennemføre ganske smaa Forandringer, som man kunde foretage for smaa Penge, saaledes at det dog alligevel kunde betyde, at Kræfterne blev udnyttet noget bedre; thi jeg er enig med det ærede Medlem i, at der er en Mangel ved Kræfternes Udnyttelse paa Teatret, og det kan naturligvis ikke helt undgaas, saa længe vi skal beholde de tre Kunstarter samlede under det samme Tag. Men der gøres Forsøg, og jeg skal nævne et enkelt. Det er en meget lille Ting, men det kunde dog maaske faa lidt Betydning. For en Bekostning af, saa vidt jeg husker, en 700 Kr. indretter vi en Prøvescene paa Størrelse med den Scene, som Teatret har. Dette vil betyde, at Scenen kan aflastes en Del, saa den kan bruges noget mere til Eftermiddagsforestillinger. Derved kan Personalet udnyttes noget mere end nu, og en Smule mere Indtægt kan der vel ogsaa opnaas derved, skønt det ikke er store Ting.

De store Lønninger ved Teatret blev nævnt — jeg tror, det var af det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Piper). Derom vil jeg sige, at jeg tror i hvert Fald ikke, det er økonomisk uforvarligt at give enkelte Skuespillere et meget betydeligt Honorar, ogsaa op til 30 000 Kr. og derover; jeg tror netop, det er økonomisk rigtigt at gøre det. Det kongelige Teater skal ganske vist ikke spille Stjernekomedie, deri er jeg fuldkommen enig; men jeg tror

heller ikke, det kan nytte at stille Teatret saaledes, at det skal afvise enhver Skuespiller, som kommer med Krav om et højere Honorar, end vi ellers finder passende, højere end Ministergage f. Eks., thi derved vil der blive for mange, vi bliver nødt til at lade gaa, idet Privatteatrene kan byde meget større Gager; vi ved jo alle, at der betales Gager, som det kongelige Teater slet ikke er kommet paa Højde med endnu.

Ministeren for offentlige Arbejder (Stensballe): Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs) talte om Statsbanernes Takstnedsættelser. Jeg er selvfølgelig ganske enig i de Betragtninger, som Finansministeren gjorde gældende mod det ærede Medlem. Det ærede Medlem sagde, at den Regering, han var Medlem af, vilde holde den Retningslinie, at Jernbanerne skulde betale sig. Ja, Forholdet var jo saadan den Gang, at der vel var et rent driftsmæssigt Overskud, og der var ogsaa noget til Afskrivning, om end ikke alt, hvad der skulde være i Henhold til, hvad Regeringen havde foreskrevet, men der var slet ikke noget til Forrentning. Det ærede Medlem mente, at naar man gik til Takstnedsættelser, vilde man komme ud i det helt haabløse. Jeg kan i og for sig godt forstaa, at det ærede Medlem ansaa Takstnedsættelser for haabløse, naar man havde de Forvaltningsprincipper, som blev anvendt af den Regering, han var Medlem af. For at en Driftsvirksomhed skal kunne klare sine, maa man nemlig ikke alene vende sine Øjne efter Indtægterne, men ogsaa efter Udgifterne, og naar man undtager den rent automatiske Nedgang i Udgifterne, som maatte komme, dels ved den automatiske Nedgang i Lønningerne, dels ved det Prisfald paa Materialer, som har fundet Sted, blev der faktisk af den daværende Regering ikke taget noget Initiativ til Nedsættelse af Udgiften. Der rørtes ikke en Gang ved Personalets Størrelse, til Trods for at man i 1925—26 var naaet op til et Antal, som i Forhold til Trafikken og Transportmængden paa Banerne var større, end vi havde kendt det i mange Aar, endogsaa større, end det var umiddelbart efter Krigsaarene, forholdsmæssig set, og det skønt der gik mellem 3 000 og 4 000 løse Arbej-